Šis dokuments ir tikai informatīvs, un tam nav juridiska spēka. Eiropas Savienības iestādes neatbild par tā saturu. Attiecīgo tiesību aktu un to preambulu autentiskās versijas ir publicētas Eiropas Savienības "Oficiālajā Vēstnesī" un ir pieejamas datubāzē "Eur-Lex". Šie oficiāli spēkā esošie dokumenti ir tieši pieejami, noklikšķinot uz šajā dokumentā iegultajām saitēm

►B

PADOMES DIREKTĪVA 2003/109/EK

(2003. gada 25. novembris)

par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji

(OV L 16, 23.1.2004., 44. lpp.)

Grozīta ar:

		Oficiālais Vēstnesis		
		Nr.	Lappuse	Datums
►M1	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/51/ES (2011. gada 11. maijs)	L 132	1	19.5.2011.
►M2	Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2024/1347 (2024. gada 14. maijs)	L 1347	1	22.5.2024.

Labota ar:

►C1	Kļūdu labojums, OV L 90926, 25.11.2025., 1. lpp. (2024/1347)

▼B

PADOMES DIREKTĪVA 2003/109/EK

(2003. gada 25. novembris)

par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji

I NODAĻA

VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

1. pants

Priekšmets

Šī direktīva paredz:

a) nosacījumus pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršanai un atsaukšanai, ko piešķir dalībvalsts attiecībā uz trešo valstu pilsoņiem, kuri likumīgi dzīvo tās teritorijā, un ar to saistītajām tiesībām; un

b) uzturēšanās nosacījumus dalībvalstīs, kas nav dalībvalsts, kurā trešo valstu pilsoņiem piešķirts pastāvīgā iedzīvotāja statuss.

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā:

a) "trešās valsts pilsonis" ir jebkura persona, kas nav Savienības pilsonis Līguma 17. panta 1. punkta izpratnē;

b) "pastāvīgais iedzīvotājs" ir jebkurš trešās valsts pilsonis ar pastāvīgā iedzīvotāja statusu, kā paredzēts 4. līdz 7. pantā;

c) "pirmā dalībvalsts" ir dalībvalsts, kas pirmo reizi piešķīrusi pastāvīgā iedzīvotāja statusu trešās valsts pilsonim;

d) "otrā dalībvalsts" ir jebkura dalībvalsts, kas nav dalībvalsts, kura pirmo reizi piešķīrusi pastāvīgā iedzīvotāja statusu trešās valsts pilsonim, un kurā pastāvīgais iedzīvotājs izmanto savas uzturēšanās tiesības;

e) "ģimenes locekļi" ir trešās valsts pilsoņi, kas dzīvo attiecīgajā dalībvalstī saskaņā ar Padomes Direktīvu 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanos [1];

▼M1

f) "starptautiska aizsardzība" ir starptautiska aizsardzība, kā tā definēta 2. panta a) apakšpunktā Padomes Direktīvā 2004/83/EK (2004. gada 29. aprīlis) par obligātajiem standartiem, lai kvalificētu trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kā bēgļus vai kā personas, kam citādi nepieciešama starptautiska aizsardzība, šādu personu statusu un piešķirtās aizsardzības saturu [2];

([1]) OV L 251, 3.10.2003., 12. lpp.
([2]) OV L 304, 30.9.2004., 2. lpp.

▼B

g) “pastāvīgā iedzīvotāja EK uzturēšanās atļauja” ir uzturēšanās atļauja, ko izsniegusi attiecīgā dalībvalsts, personai iegūstot pastāvīgā iedzīvotāja statusu.

3. pants

Darbības joma

1. Šī direktīva attiecas uz trešo valstu pilsoņiem, kas likumīgi dzīvo dalībvalsts teritorijā.

2. Šī direktīva neattiecas uz tādiem trešo valstu pilsoņiem:

a) kuri dzīvo, lai studētu vai iegūtu arodizglītību;

b) kam ir atļauja par uzturēšanos dalībvalstī, pamatojoties uz pagaidu aizsardzību, vai kas ir pieteikušies uz uzturēšanās atļauju ar šādu pamatojumu un gaida lēmumu par savu statusu;

▼M1

c) kam ir atļauja uzturēties dalībvalstī, pamatojoties uz citu aizsardzības veidu, kas nav starptautiskā aizsardzība, vai kas ir iesnieguši pieteikumu uzturēšanās atļaujas saņemšanai ar minēto pamatojumu un gaida lēmumu par savu statusu;

d) kas ir pieteikušies uz starptautisko aizsardzību, bet vēl nav pieņemts galīgais lēmums attiecībā uz viņu iesniegumu;

▼B

e) kas uzturas tikai īslaicīgi, piemēram, kā aukles vai sezonas darba ņēmēji vai kā darbinieki, ko amatā iecēlis pakalpojumu sniedzējs, lai nodrošinātu pārrobežu pakalpojumu sniegšanu, vai kā pārrobežu pakalpojumu sniedzēji, vai kuru uzturēšanās atļauja ir formāli ierobežota;

f) kuriem ir tāds juridiskais statuss, ko reglamentē 1961. gada Vīnes Konvencija par diplomātiskajām attiecībām, 1963. gada Vīnes Konvencija par konsulārajām attiecībām, 1969. gada Konvencija par īpašajām misijām vai 1975. gada Vīnes Konvencija par valstu pārstāvniecību sakarā ar to saistību ar starptautiskām vispārēja rakstura organizācijām.

3. Šo direktīvu piemēro, neierobežojot labvēlīgākus noteikumus:

a) divpusējos un daudzpusējos nolīgumos starp Kopienu vai Kopienu un tās dalībvalstīm, no vienas puses, un trešām valstīm, no otras puses;

b) divpusējos nolīgumus, kas jau noslēgti starp dalībvalsti un trešo valsti pirms šīs direktīvas stāšanās spēkā;

▼M1

c) 1955. gada 13. decembra Eiropas Konvencijā par personu dzīves vietu, 1961. gada 18. oktobra Eiropas Sociālajā hartā, 1987. gada 3. maijā grozītajā Eiropas Sociālajā hartā, 1977. gada 24. novembra Eiropas Konvencijā par migrējošo darba ņēmēju juridisko statusu, 1951. gada 28. jūlija Konvencijai par bēgļu statusu, kurā grozījumi izdarīti ar 1967. gada 31. janvārī Ņujorkā parakstīto Protokolu, pievienotā saraksta 11. punktā un 1980. gada 16. oktobra Eiropas Līgumā par atbildības par bēgļiem pāreju.

▼B

II NODAĻA

PASTĀVĪGĀ IEDZĪVOTĀJA STATUSS DALĪBVALSTĪ

4. pants

Uzturēšanās ilgums

1. Dalībvalstis piešķir pastāvīgā iedzīvotāja statusu tiem trešo valstu pilsoņiem, kas likumīgi un nepārtraukti tās teritorijā nodzīvojuši piecus gadus tieši pirms attiecīgā pieteikuma iesniegšanas.

▼M1

1.a Dalībvalstis nepiešķir pastāvīgā iedzīvotāja statusu, pamatojoties uz starptautisko aizsardzību, ja starptautiskā aizsardzība ir atcelta, izbeigta vai ir atteikta tās pagarināšana, kā noteikts Direktīvas 2004/83/EK 14. panta 3. punktā un 19. panta 3. punktā.

▼B

2. Uzturēšanās periodi tādu iemeslu dēļ, kas minēti 3. panta 2. punkta e) un f) apakšpunktā, netiek ņemti vērā, aprēķinot 1. punktā minēto periodu.

Attiecībā uz gadījumiem, kas minēti 3. panta 2. punkta a) apakšpunktā, ja attiecīgais trešās valsts pilsonis ir ieguvis uzturēšanās tiesības, kuras ļauj viņam/viņai iegūt pastāvīgā iedzīvotāja statusu, aprēķinot 1. punktā minēto periodu, var ņemt vērā tikai pusi no uzturēšanās periodiem studiju vai arodmācību nolūkā.

▼M2

Attiecībā uz personām, kam piešķirta starptautiskā aizsardzība, aprēķinot 1. punktā minēto periodu, ņem vērā periodu no dienas, kad tika iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums, pamatojoties uz kuru minētā starptautiskā aizsardzība tika piešķirta, līdz dienai, kad tika izsniegta Regulas (ES) 2024/1347 ([1]) 24. pantā minētā uzturēšanās atļauja.

([1]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2024/1347 (2024. gada 14. maijs) par standartiem attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgo vai bezvalstnieku kvalificēšanu par starptautiskās aizsardzības saņēmējiem, vienotu statusu bēgļiem vai personām, kam ir tiesības uz alternatīvo aizsardzību, un piešķirtās aizsardzības saturu, ar ko groza Padomes Direktīvu 2003/109/EK un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2011/95/ES (OV L, 2024/1347, 22.5.2024., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj).

▼B

3. Prombūtnes periodi no attiecīgās dalībvalsts teritorijas nepārtrauc 1. punktā minēto periodu, un tos ņem vērā, to aprēķinot, ja prombūtnes periodi ir īsāki par sešiem secīgiem mēnešiem un kopā nepārsniedz 10 mēnešus 1. punktā minētajā periodā.

Ja ir īpaši vai ārkārtēji pagaidu iemesli un saskaņā ar valstu tiesību aktiem, dalībvalstis var pieļaut, ka ilgāks prombūtnes periods, nekā pirmajā daļā noteiktais, nepārtrauc periodu, kas minēts 1. punktā. Šādos gadījumos dalībvalstis, aprēķinot 1. punktā minēto periodu, neņem vērā attiecīgo prombūtnes periodu.

Atkāpjoties no otrās daļas, dalībvalstis, aprēķinot kopējo periodu, kas minēts 1. punktā, var ņemt vērā prombūtnes periodus, kuri saistīti ar darba komandējumu, ieskaitot pārrobežu pakalpojumus.

▼M2

3.a Ja starptautiskās aizsardzības saņēmēju atrod dalībvalstī, kura nav tam piešķīrusi starptautisko aizsardzību, un ja tam nav tiesību tajā uzturēties vai dzīvot saskaņā ar attiecīgajiem valsts, Savienības vai starptautiskajiem tiesību aktiem, 1. punktā minētā perioda aprēķināšanā neņem vērā līdz šai situācijai uzkrāto likumīgās uzturēšanās periodu dalībvalstī, kura piešķīrusi starptautisko aizsardzību.

Atkāpjoties no pirmās daļas, jo īpaši gadījumos, kad starptautiskās aizsardzības saņēmējs pierāda, ka tas nav varējis kontrolēt iemeslus, kas lika uzturēties vai dzīvot dalībvalstī bez attiecīgajām tiesībām, dalībvalstis saskaņā ar valsts tiesību aktiem var paredzēt, ka 1. punktā minēto periodu aprēķina bez pārtraukumiem.

▼B

5. pants

Nosacījumi pastāvīgā iedzīvotāja statusa iegūšanai

1. Dalībvalstis pieprasa, lai trešo valstu pilsoņi sniedz pierādījumus par to, ka viņu rīcībā gan pašiem, gan atkarīgajiem ģimenes locekļiem ir:

a) stabili un regulāri ienākumi, kas ir pietiekami, lai uzturētu sevi un savas ģimenes locekļus, neizmantojot attiecīgās dalībvalsts sociālās palīdzības sistēmu. Dalībvalstis novērtē minētos ienākumus atkarībā no to veida un pastāvīguma, un var ņemt vērā minimālo darba algu un pensiju līmeni pirms pieteikuma iesniegšanas par pastāvīgā iedzīvotāja statusa iegūšanu;

b) apdrošināšana slimības gadījumiem attiecībā uz visiem riskiem, ko parasti sedz pilsoņiem attiecīgajā dalībvalstī.

2. Dalībvalstis var pieprasīt trešo valstu pilsoņiem izpildīt integrācijas nosacījumus saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

▼B

6. pants

Sabiedriskā kārtība un sabiedrības drošība

1. Dalībvalstis var atteikties piešķirt pastāvīgā iedzīvotāja statusu, pamatojoties uz sabiedriskās kārtības vai sabiedrības drošības apsvērumiem.

Pieņemot attiecīgo lēmumu, dalībvalsts apsver pārkāpuma pret sabiedrisko kārtību vai sabiedrības drošību veidu un nopietnību, vai apdraudējumu, ko rada attiecīgā persona, vienlaikus pienācīgi ņemot vērā uzturēšanās ilgumu un saikni ar mītnes valsti.

2. Atteikums, kas minēts 1. punktā, nav balstīts uz ekonomiskiem apsvērumiem.

7. pants

Pastāvīgā iedzīvotāja statusa iegūšana

1. Lai iegūtu pastāvīgā iedzīvotāja statusu, attiecīgais trešās valsts pilsonis iesniedz pieteikumu tās dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kurā viņš/viņa dzīvo. Pieteikumam pievieno dokumentārus pierādījumus, kas jānosaka valsts tiesību aktos, ka viņš/viņa atbilst nosacījumiem, kuri izklāstīti 4. un 5. pantā, kā arī, ja vajadzīgs, derīgu ceļošanas dokumentu vai tā apliecinātu kopiju.

Pirmajā daļā minētie pierādījumi var ietvert arī dokumentāciju par piemērotu mājokli.

2. Valsts kompetentās iestādes pēc iespējas ātrāk sniedz pieteikuma iesniedzējam rakstveida paziņojumu par lēmumu un jebkurā gadījumā ne vēlāk kā sešus mēnešus pēc iesnieguma iesniegšanas datuma. Par jebkuru šādu lēmumu paziņo attiecīgajam trešās valsts pilsonim saskaņā ar paziņošanas kārtību atbilstoši attiecīgajiem valsts tiesību aktiem.

Izņēmuma gadījumos, kas saistīti ar iesnieguma izskatīšanas sarežģītību, pirmajā daļā minēto termiņu var pagarināt.

Turklāt attiecīgo personu informē par tās tiesībām un pienākumiem saskaņā ar šo direktīvu.

Visas sekas, kas izriet no tā, ka lēmums nav pieņemts šajā noteikumā paredzētajā termiņā, nosaka atbilstošās dalībvalsts tiesību akti.

3. Ja 4. un 5. pantā paredzētie nosacījumi ir izpildīti un persona nerada draudus 6. panta nozīmē, attiecīgā dalībvalsts attiecīgajam trešās valsts pilsonim piešķir pastāvīgā iedzīvotāja statusu.

8. pants

Pastāvīgā iedzīvotāja EK uzturēšanās atļauja

1. Pastāvīgā iedzīvotāja statuss ir pastāvīgs saskaņā ar 9. pantu.

▼B

2. Dalībvalstis pastāvīgajiem iedzīvotājiem izsniedz pastāvīgā iedzīvotāja EK uzturēšanās atļauju. Atļauja ir derīga vismaz piecus gadus; pēc derīguma termiņa beigām to automātiski atjauno, vajadzības gadījumā iesniedzot pieteikumu.

3. Pastāvīgā iedzīvotāja EK uzturēšanās atļauju var izsniegt uzlīmes veidā vai kā atsevišķu dokumentu. To izsniedz saskaņā ar noteikumiem un standarta paraugu, kas norādīts Padomes Regulā (EK) Nr. 1030/2002 (2002. gada 13. jūnijs), ar ko nosaka vienotu uzturēšanās atļauju formu trešo valstu pilsoņiem [1]. Iedaļā "atļaujas veids" dalībvalstis ieraksta: "pastāvīgais iedzīvotājs – EK".

▼M1

4. Ja dalībvalsts izsniedz pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju trešās valsts pilsonim, kuram tā piešķīrusi starptautisko aizsardzību, minētās pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujas iedaļā "piezīmes" tā ieraksta šādu informāciju: "Starptautiskā aizsardzība, piešķīrusi [dalībvalsts nosaukums] [datums]".

5. Ja pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju ir izsniegusi otrā dalībvalsts trešās valsts pilsonim, kam jau ir pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauja, kuru izsniegusi cita dalībvalsts, kurā iekļauta 4. punktā minētā piezīme, otrā dalībvalsts tādu pašu piezīmi ieraksta pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujā.

Pirms otrā dalībvalsts ieraksta 4. punktā minēto piezīmi, tā lūdz minētajā piezīmē norādītajai dalībvalstij sniegt informāciju par to, vai pastāvīgais iedzīvotājs joprojām ir starptautiskās aizsardzības saņēmējs. Piezīmē norādītā dalībvalsts sniedz atbildi ne vēlāk kā vienā mēnesī pēc informācijas lūguma saņemšanas. Ja starptautiskā aizsardzība ir atcelta ar galīgu lēmumu, otrā dalībvalsts minēto piezīmi neieraksta.

6. Ja saskaņā ar attiecīgiem starptautiskiem tiesību instrumentiem vai valsts tiesību aktiem atbildība par pastāvīgā iedzīvotāja starptautisko aizsardzību ir nodota otrajai dalībvalstij pēc tam, kad izsniegta 5. punktā minētā pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauja, otrā dalībvalsts ne vēlāk kā trijos mēnešos pēc atbildības nodošanas attiecīgi groza 4. punktā minēto piezīmi.

▼B

9. pants

Statusa atsaukšana vai zaudēšana

1. Pastāvīgajiem iedzīvotājiem vairs nav tiesību saglabāt pastāvīgā iedzīvotāja statusu šādos gadījumos:

a) ja atklāj, ka pastāvīgā iedzīvotāja statuss iegūts negodīgi;

b) ja notiek izraidīšana saskaņā ar 12. pantā paredzētajiem nosacījumiem;

[1] OV L 157, 15.6.2002., 1. lpp.

▼B

c) prombūtnes gadījumā no Kopienas teritorijas uz 12 secīgiem mēnešiem.

2. Atkāpjoties no 1. punkta c) apakšpunkta, dalībvalstis var paredzēt, ka prombūtne, kas pārsniedz 12 secīgus mēnešus īpašu vai ārkārtas iemeslu dēļ, neliek atcelt vai zaudēt statusu.

3. Dalībvalstis var paredzēt, ka pastāvīgais iedzīvotājs nevar saglabāt savu pastāvīgā iedzīvotāja statusu gadījumos, ja tas apdraud sabiedrisko kārtību, apsverot viņa izdarīto pārkāpumu nopietnību, bet šie draudi nav iemesls izraidīšanai 12. panta nozīmē.

▼M1

3.a Dalībvalstis var atcelt pastāvīgā iedzīvotāja statusu, ja starptautiskā aizsardzība ir atcelta, izbeigta vai ir atteikta tās pagarināšana saskaņā ar Direktīvas 2004/83/EK 14. panta 3. punktu un 19. panta 3. punktu, ja pastāvīgā iedzīvotāja statuss saņemts, pamatojoties uz starptautisko aizsardzību.

▼B

4. Pastāvīgais iedzīvotājs, kas dzīvojis citā dalībvalstī saskaņā ar III nodaļu, nav tiesīgs saglabāt pirmajā dalībvalstī iegūto pastāvīgā iedzīvotāja statusu, ja šādu statusu piešķir citā dalībvalstī saskaņā ar 23. pantu.

Jebkurā gadījumā, ja persona sešus gadus atrodas prombūtnē no tās dalībvalsts teritorijas, kas piešķīrusi pastāvīgā iedzīvotāja statusu, attiecīgā persona vairs nevar saglabāt savu pastāvīgā iedzīvotāja statusu minētajā dalībvalstī.

Atkāpjoties no otrās daļas, attiecīgā dalībvalsts var paredzēt īpašus iemeslus, kuru dēļ pastāvīgais iedzīvotājs var saglabāt savu statusu minētajā dalībvalstī, ja atrodas prombūtnē ilgāk par sešiem gadiem.

5. Attiecībā uz gadījumiem, kas minēti 1. punkta c) apakšpunktā un 4. punktā, dalībvalstis, kuras piešķīrušas statusu, paredz atvieglotu kārtību pastāvīgā iedzīvotāja statusa atkārtotai iegūšanai.

Minētā procedūra jo īpaši attiecas uz personām, kas dzīvojušas citā dalībvalstī, lai turpinātu mācības.

Nosacījumus un kārtību pastāvīgā iedzīvotāja statusa atkārtotai iegūšanai nosaka attiecīgās valsts tiesību akti.

6. Pastāvīgā iedzīvotāja EK uzturēšanās atļaujas derīguma termiņa izbeigšanās nekādā gadījumā nenozīmē pastāvīgā iedzīvotāja statusa atsaukšanu vai zaudēšanu.

▼B

7. Ja pastāvīgā iedzīvotāja statusa atsaukšana vai zaudēšana nenoved pie izraidīšanas, dalībvalsts atļauj attiecīgajai personai palikt tās teritorijā, ja tā izpilda nosacījumus, kas paredzēti valsts tiesību aktos, un/vai tā nerada draudus sabiedriskajai kārtībai vai sabiedrības drošībai.

10. pants

Procesuālas garantijas

1. Pamato jebkuru lēmumu, ar kuru noraida pieteikumu par pastāvīgā iedzīvotāja statusu vai atceļ šo statusu. Par jebkuru šādu lēmumu paziņo attiecīgajam trešās valsts pilsonim saskaņā ar paziņošanas kārtību atbilstoši attiecīgajiem valsts tiesību aktiem. Paziņojumā norāda pieejamās prasību procedūras un laiku, kurā persona var rīkoties.

2. Ja pieteikums par pastāvīgā iedzīvotāja statusu ir noraidīts vai ja šis statuss ir atsaukts vai zaudēts, vai arī uzturēšanās atļauja nav atjaunota, attiecīgajai personai ir tiesības attiecīgajā dalībvalstī lēmumu apstrīdēt.

11. pants

Vienlīdzīga attieksme

1. Pastāvīgie iedzīvotāji saņem vienlīdzīgu attieksmi ar pilsoņiem attiecībā uz:

a) nodarbinātības un pašnodarbinātības iespējām, ja šādas darbības nav saistītas pat ar neregulāru iesaistīšanos valsts varas īstenošanā, un nodarbinātības nosacījumiem un darba apstākļiem, ieskaitot nosacījumus par atlaišanu un atalgojumu;

b) izglītību un arodmācībām, ieskaitot mācību stipendijas saskaņā ar valsts tiesību aktiem;

c) profesionālās izglītības diplomu, sertifikātu un citu kvalifikāciju atzīšanu saskaņā ar attiecīgajām valsts procedūrām;

d) sociālo nodrošināšanu, sociālo palīdzību un sociālo aizsardzību, kā noteikts valsts tiesību aktos;

e) nodokļu priekšrocībām;

f) piekļuvi precēm un pakalpojumiem un preču un pakalpojumu piegādi, kas pieejami sabiedrībai, ieskaitot mājokļa ieguves kārtību;

g) biedrošanās brīvību un piederību organizācijai, dalību organizācijā, kas pārstāv darba ņēmējus vai darba devējus, vai jebkurā organizācijā, kuras locekļi ir iesaistīti īpašā darbā, ieskaitot šo organizāciju piešķirtos labumus, neskarot valsts likumdošanas aktus par sabiedrisko kārtību un sabiedrības drošību;

h) brīvu piekļuvi visai attiecīgās dalībvalsts teritorijai robežās, kas noteiktas valsts tiesību aktos drošības apsvērumu dēļ.

▼B

2. Attiecībā uz 1. punkta b), d), e), f) un g) apakšpunkta noteikumiem, attiecīgā dalībvalsts var piešķirt vienlīdzīgu attieksmi tikai gadījumos, ja pastāvīgā iedzīvotāja vai viņa ģimenes locekļu, kuriem pastāvīgais iedzīvotājs pieprasa pabalstus, reģistrētā vai parastā dzīvesvieta atrodas attiecīgās dalībvalsts teritorijā.

3. Dalībvalstis var ierobežot vienlīdzīgu attieksmi ar pilsoņiem šādos gadījumos:

a) dalībvalstis var saglabāt ierobežojumus nodarbinātības vai pašnodarbinātības iespējām gadījumos, ja, saskaņā ar esošiem valsts vai Kopienas tiesību aktiem, šīs darbības ir rezervētas ES vai EEZ pilsoņiem;

b) dalībvalstis var pieprasīt pierādījumus par pienācīgu valodas prasmi, lai piekļūtu izglītībai un apmācībai. Uz piekļuvi universitātei var attiekties īpašu izglītības priekšnoteikumu izpilde.

4. Vienlīdzīgu attieksmi attiecībā uz sociālo palīdzību un sociālo aizsardzību dalībvalstis var ierobežot līdz pamata pabalstiem.

▼M1

4.a Attiecībā uz dalībvalsti, kas piešķīrusi starptautisko aizsardzību, 3. un 4. punkts neskar Direktīvu 2004/83/EK.

▼B

5. Dalībvalstis var lemt par piekļuves piešķiršanu papildu pabalstiem jomās, kas minētas 1. punktā.

Dalībvalstis var arī lemt par vienlīdzīgas attieksmes piešķiršanu attiecībā uz jomām, uz ko neattiecas 1. punkts.

12. pants

Aizsardzība pret izraidīšanu

1. Dalībvalstis var pieņemt lēmumu izraidīt pastāvīgo iedzīvotāju tikai tad, ja viņš rada faktiskus un pietiekami nopietnus draudus sabiedriskajai kārtībai un sabiedrības drošībai.

2. Lēmums, kas minēts 1. punktā, nav balstīts uz ekonomiskiem apsvērumiem.

3. Pirms lēmuma pieņemšanas par pastāvīgā iedzīvotāja izraidīšanu dalībvalstis ņem vērā šādus faktorus:

a) uzturēšanās ilgumu to teritorijā;

b) attiecīgās personas vecumu;

c) sekas, kas rodas attiecīgajai personai un ģimenes locekļiem;

▼B

d) saikni ar mītnes valsti vai saiknes trūkumu ar izcelsmes valsti.

▼M1

3.a Ja dalībvalsts nolemj izraidīt pastāvīgo iedzīvotāju, kura pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujā iekļauta 8. panta 4. punktā minētā piezīme, tā lūdz minētajā piezīmē norādītajai dalībvalstij apstiprināt, vai attiecīgā persona joprojām ir starptautiskās aizsardzības saņēmēja minētajā dalībvalstī. Piezīmē norādītā dalībvalsts sniedz atbildi ne vēlāk kā vienā mēnesī pēc informācijas lūguma saņemšanas.

3.b Ja pastāvīgais iedzīvotājs joprojām ir starptautiskās aizsardzības saņēmējs piezīmē norādītajā dalībvalstī, minēto personu izraida uz minēto dalībvalsti, kura, neskarot piemērojamos Savienības vai valsts tiesību aktus un ģimenes vienotības principu, nekavējoties bez formalitātēm uzņem atpakaļ minēto personu un viņas ģimenes locekļus.

3.c Atkāpjoties no 3.b punkta, dalībvalsts, kas pieņēmusi lēmumu par izraidīšanu, saglabā tiesības saskaņā ar tās starptautiskajām saistībām izraidīt pastāvīgo iedzīvotāju uz citu valsti, kas nav dalībvalsts, kura piešķīrusi starptautisko aizsardzību, ja minētā persona atbilst nosacījumiem, kas paredzēti Direktīvas 2004/83/EK 21. panta 2. punktā.

▼B

4. Ja ir pieņemts lēmums par izraidīšanu, pastāvīgajam iedzīvotājam attiecīgajā dalībvalstī ir pieejama juridiska prasību procedūra.

5. Pastāvīgajiem iedzīvotājiem, kam trūkst pienācīgu līdzekļu, sniedz juridisko palīdzību ar tādiem pašiem noteikumiem, kādus piemēro tās valsts pilsoņiem, kurā viņi dzīvo.

▼M1

6. Šis pants neskar Direktīvas 2004/83/EK 21. panta 1. punktu.

▼B

13. pants

Labvēlīgāki valsts likumdošanas akti

Dažas dalībvalstis var izdot uzturēšanās atļaujas ar pastāvīgu vai neierobežotu derīguma termiņu ar nosacījumiem, kas ir labvēlīgāki kā tie, kurus paredz šī direktīva. Šādas uzturēšanās atļaujas nepiešķir uzturēšanās tiesības citās dalībvalstīs, kā paredzēts šīs direktīvas III nodaļā.

III NODAĻA

UZTURĒŠANĀS CITĀS DALĪBVALSTĪS

14. pants

Princips

1. Pastāvīgais iedzīvotājs var iegūt tiesības dzīvot citu dalībvalstu teritorijā, kas tai nav piešķirušas pastāvīgi dzīvojošas personas statusu, uz laikposmu, kas ilgāks par trīs mēnešiem, ja tiek izpildīti šajā nodaļā izklāstītie nosacījumi.

▼B

2. Pastāvīgais iedzīvotājs var dzīvot otrā dalībvalstī šādos gadījumos:

a) saimnieciskās darbības veikšana nodarbinātā vai pašnodarbinātā statusā;

b) studijas vai arodmācības;

c) citi iemesli.

3. Gadījumos, kas saistīti ar saimniecisko darbību nodarbinātā vai pašnodarbinātā statusā, kura minēta 2. punkta a) apakšpunktā, dalībvalstis var izpētīt situāciju to darba tirgū un piemērot valsts procedūras par prasībām, kas attiecīgi saistītas ar brīvas darba vietas aizpildīšanu vai šādu darbību veikšanu.

Darba tirgus politikas iemeslu dēļ dalībvalstis var dot priekšroku Savienības pilsoņiem, nevis trešo valstu pilsoņiem, ja tas paredzēts Kopienas tiesību aktos, kā arī trešo valstu pilsoņiem, kas likumīgi dzīvo un saņem bezdarbnieka pabalstus attiecīgajā dalībvalstī.

4. Atkāpjoties no 1. punkta noteikumiem, dalībvalstis var ierobežot to personu skaitu, kas ir tiesīgas saņemt uzturēšanās tiesības, ja šādi ierobežojumi trešo valstu pilsoņu uzņemšanai jau ir noteikti esošajos tiesību aktos šīs direktīvas pieņemšanas laikā.

5. Šī nodaļa neattiecas uz pastāvīgo iedzīvotāju uzturēšanos dalībvalstu teritorijā:

a) kā darbiniekiem, ko amatā iecēlis pakalpojumu sniedzējs, lai nodrošinātu pārrobežu pakalpojumu sniegšanu;

b) kā pārrobežu pakalpojumu sniedzējiem.

Dalībvalstis saskaņā ar valsts tiesību aktiem var lemt par nosacījumiem, saskaņā ar kuriem pastāvīgie iedzīvotāji, kas vēlas pārcelties uz otru dalībvalsti, lai veiktu saimniecisko darbību kā sezonas darba ņēmēji, var dzīvot dalībvalstī. Uz pārrobežu darba ņēmējiem arī var attiekties īpaši valsts tiesību aktu noteikumi.

6. Šī nodaļa neskar attiecīgos Kopienas tiesību aktus par sociālo nodrošināšanu attiecībā uz trešo valstu pilsoņiem.

15. pants

Uzturēšanās nosacījumi otrā dalībvalstī

1. Cik drīz vien iespējams un ne vēlāk kā trīs mēnešus pēc ieceļošanas otrās dalībvalsts teritorijā pastāvīgais iedzīvotājs iesniedz šīs dalībvalsts kompetentajām iestādēm lūgumu par uzturēšanās atļauju.

▼B

Dalībvalstis var piekrist, ka pastāvīgais iedzīvotājs iesniedz uzturēšanās atļaujas pieteikumu otrās dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kamēr viņš vēl dzīvo pirmās dalībvalsts teritorijā.

2. Dalībvalstis var pieprasīt, lai attiecīgās personas sniedz pierādījumus, ka tām ir:

a) stabili un regulāri ienākumi, kas ir pietiekami, lai uzturētu sevi un savas ģimenes locekļus, neizmantojot attiecīgās dalībvalsts sociālo palīdzību. Attiecībā uz katru kategoriju, kas minēta 14. panta 2. punktā, dalībvalstis novērtē minētos ienākumus atkarībā no to veida un pastāvīguma, un var ņemt vērā minimālo darba algu un pensiju līmeni;

b) apdrošināšana slimības gadījumiem, kas sedz visus riskus otrā dalībvalstī, kurus parasti sedz attiecīgās dalībvalsts pilsoņiem.

3. Dalībvalstis var pieprasīt trešo valstu pilsoņiem īstenot integrācijas pasākumus saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

Šo nosacījumu nepiemēro, ja attiecīgajiem trešās valsts pilsoņiem ir prasīts izpildīt integrācijas nosacījumus, lai saņemtu pastāvīgā iedzīvotāja statusu, saskaņā ar 5. panta 2. punkta noteikumiem.

Neskarot otro daļu, var prasīt, lai attiecīgās personas apmeklē valodas kursus.

4. Pieteikumam pievieno dokumentārus pierādījumus, kas jānosaka valsts tiesību aktos, ka attiecīgās personas atbilst attiecīgajiem nosacījumiem, kā arī pastāvīgā iedzīvotāja uzturēšanās atļauju un derīgu ceļošanas dokumentu vai to apliecinātas kopijas.

Pirmajā daļā minētie pierādījumi var ietvert arī dokumentāciju par piemērotu mājokli.

Cita starpā:

a) saimnieciskas darbības veikšanas gadījumā otrā dalībvalsts var no attiecīgajām personām pieprasīt pierādījumus:

i) ja tās ir nodarbinātā statusā – ka tām ir darba līgums, darba devēja paziņojums par pieņemšanu darbā vai piedāvājums noslēgt darba līgumu saskaņā ar nosacījumiem, kas paredzēti valsts tiesību aktos. Dalībvalstis nosaka, kuri no minētajiem pierādījumu veidiem vajadzīgi;

ii) ja tās ir pašnodarbinātā statusā – ka tām ir pienācīgi līdzekļi, kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem vajadzīgi, lai veiktu saimniecisko darbību šādā statusā, uzrādot vajadzīgos dokumentus un atļaujas;

▼B

b) studiju vai arodmācību gadījumā otrā dalībvalsts var pieprasīt pierādījumus par uzņemšanu akreditētā iestādē, lai studētu vai iegūtu arodizglītību.

16. pants

Ģimenes locekļi

1. Ja pastāvīgais iedzīvotājs īsteno uzturēšanās tiesības otrajā dalībvalstī un ja ģimene tikusi izveidota pirmajā dalībvalstī, ģimenes locekļiem, kas atbilst Direktīvas 2003/86/EK 4. panta 1. punktā minētajiem nosacījumiem, ir atļauts pavadīt vai pievienoties pastāvīgajam iedzīvotājam.

2. Ja pastāvīgais iedzīvotājs īsteno uzturēšanās tiesības otrajā dalībvalstī un ja ģimene tikusi izveidota pirmajā dalībvalstī, ģimenes locekļiem, kas nav minēti Direktīvas 2003/86/EK 4. panta 1. punktā, var atļaut pavadīt vai pievienoties pastāvīgajam iedzīvotājam.

3. Uz uzturēšanās atļaujas pieteikuma iesniegšanu attiecas 15. panta 1. punkta noteikumi.

4. Otrā dalībvalsts var pieprasīt, lai attiecīgie ģimenes locekļi kopā ar uzturēšanās atļaujas pieteikumu iesniedz:

a) pastāvīgā iedzīvotāja EK uzturēšanās atļauju vai uzturēšanās atļauju un derīgu ceļošanas dokumentu vai to apliecinātas kopijas;

b) pierādījumus, ka viņi kā pastāvīgā iedzīvotāja ģimenes locekļi dzīvojuši pirmajā dalībvalstī;

c) pierādījumus, ka viņiem ir stabili un regulāri ienākumi, kas ir pietiekami, lai sevi uzturētu, neizmantojot attiecīgās dalībvalsts sociālo palīdzību, vai ka pastāvīgajam iedzīvotājam ir šādi ienākumi, un apdrošināšana slimības gadījumiem, kas sedz visus riskus otrajā dalībvalstī. Dalībvalstis novērtē minētos ienākumus atkarībā no to veida un pastāvīguma, un var ņemt vērā minimālo darba algu un pensiju līmeni.

5. Ja ģimene nav tikusi izveidota jau pirmajā dalībvalstī, piemēro Direktīvu 2003/86/EK.

17. pants

Sabiedriskā kārtība un sabiedrības drošība

1. Dalībvalstis var noraidīt pastāvīgā iedzīvotāja vai viņa ģimenes locekļu uzturēšanās pieteikumus, ja attiecīgā persona rada draudus sabiedriskajai kārtībai vai sabiedrības drošībai.

▼B

Pieņemot šādu lēmumu, dalībvalsts ņem vērā pastāvīgā iedzīvotāja vai ģimenes locekļa(–u) izdarītā pārkāpuma pret sabiedrisko kārtību vai sabiedrības drošību veidu un nopietnību, vai apdraudējumu, ko rada šāda persona.

2. Lēmums, kas minēts 1. punktā, nav balstīts uz ekonomiskiem apsvērumiem.

18. pants

Sabiedrības veselība

1. Dalībvalstis var noraidīt pastāvīgā iedzīvotāja vai viņa ģimenes locekļu uzturēšanās pieteikumus, ja attiecīgā persona rada draudus sabiedrības veselībai.

2. Vienīgās slimības, kas var pamatot atteikumu ieceļošanas atļaušanai vai uzturēšanās tiesībām otrās dalībvalsts teritorijā, ir slimības, kas noteiktas attiecīgajos Pasaules veselības organizācijas dokumentos, un tādas citas infekcijas vai lipīgas parazitārās slimības, uz ko attiecas aizsardzības pasākumi attiecībā uz uzņēmējas valsts pilsoņiem. Dalībvalstis neievieš jaunus stingrākus noteikumus vai praksi.

3. Slimības, kuras iegūtas pēc tam, kad izsniegta pirmā uzturēšanās atļauja otrajā dalībvalstī, nepamato atļaujas atjaunošanas atteikumu vai izraidīšanu no teritorijas.

4. Dalībvalsts var pieprasīt medicīnisku apskati personām, uz kurām attiecas šī direktīva, lai apliecinātu, ka tās necieš no 2. punktā minētajām slimībām. Šādas medicīniskās apskates, kas var būt bez maksas, neveic regulāri.

19. pants

Pieteikumu izskatīšana un uzturēšanās atļaujas izsniegšana

1. Kompetentās valsts iestādes izskata pieteikumus četru mēnešu laikā kopš to iesniegšanas dienas.

Ja pieteikumam nav pievienoti dokumentārie pierādījumi, kas minēti 15. un 16. pantā, vai izņēmuma apstākļos, kuri saistīti ar pieteikuma izskatīšanas sarežģītību, pirmajā daļā minēto termiņu var pagarināt uz periodu, kas nepārsniedz trīs mēnešus. Šādos gadījumos valsts kompetentās iestādes par to informē pieteikuma iesniedzēju.

2. Ja 14., 15. un 16. pantā paredzētie nosacījumi ir izpildīti, ievērojot noteikumus par sabiedrisko kārtību, sabiedrības drošību un sabiedrības veselību 17. un 18. pantā, otrā dalībvalsts pastāvīgajam iedzīvotājam izsniedz atjaunojamu uzturēšanās atļauju. Pēc derīguma termiņa beigām uzturēšanās atļauju automātiski atjauno, vajadzības gadījumā iesniedzot pieteikumu. Otrā dalībvalsts paziņo pirmajai dalībvalstij par savu lēmumu.

▼B

3. Otrā dalībvalsts pastāvīgā iedzīvotāja ģimenes locekļiem izsniedz atjaunojamas uzturēšanās atļaujas ar tādu pašu derīguma termiņu kā pastāvīgajam iedzīvotājam izsniegtajai atļaujai.

▼M1

19.a pants

Grozījumi pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujā

1. Ja pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanas atļaujā ir 8. panta 4. punktā minētā piezīme un ja saskaņā ar attiecīgiem starptautiskiem tiesību instrumentiem vai valsts tiesību aktiem atbildība par pastāvīgā iedzīvotāja starptautisko aizsardzību ir nodota otrai dalībvalstij, pirms minētā dalībvalsts izsniedz 8. panta 5. punktā minēto pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju, otrā dalībvalsts lūdz dalībvalsti, kas izsniegusi pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju, attiecīgi grozīt minēto piezīmi.

2. Ja pastāvīgajam iedzīvotājam otrā dalībvalstī ir piešķirta starptautiskā aizsardzība, pirms minētā dalībvalsts ir izsniegusi 8. panta 5. punktā minēto pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju, minētā dalībvalsts lūdz dalībvalsti, kas izsniegusi pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju, to grozīt, lai iekļautu 8. panta 4. punktā minēto piezīmi.

3. Ņemot vērā 1. un 2. punktā minēto lūgumu, dalībvalsts, kas izsniegusi pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju, ne vēlāk kā trijos mēnešos pēc otrās dalībvalsts lūguma saņemšanas izdod grozītu pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauju.

▼B

20. pants

Procesuālas garantijas

1. Pamato jebkuru lēmumu, ar ko noraida uzturēšanās atļaujas pieteikumu. Par to paziņo attiecīgajam trešās valsts pilsonim saskaņā ar paziņošanas kārtību atbilstoši attiecīgajiem valsts tiesību aktiem. Paziņojumā norāda pieejamās prasību procedūras un rīcības termiņu.

Visas sekas, kas izriet no tā, ka lēmums nav pieņemts 19. panta 1. punktā minētajā termiņā, nosaka attiecīgās dalībvalsts tiesību akti.

2. Ja pieteikums par pastāvīgā iedzīvotāja statusu ir noraidīts, vai uzturēšanās atļauja nav atjaunota vai ir atsaukta, attiecīgajai personai ir tiesības attiecīgajā dalībvalstī lēmumu apstrīdēt.

21. pants

Attieksme otrajā dalībvalstī

1. Tiklīdz pastāvīgais iedzīvotājs ir saņēmis uzturēšanās atļauju otrajā dalībvalstī, kas paredzēta 19. pantā, viņš šajā dalībvalstī saņem vienlīdzīgu attieksmi 11. pantā minētajās jomās un saskaņā ar tajā minētajiem nosacījumiem.

▼B

2. Pastāvīgajiem iedzīvotājiem ir piekļuve darba tirgum saskaņā ar 1. punkta noteikumiem.

Dalībvalstis var paredzēt, ka 14. panta 2. punkta a) apakšpunktā minētajām personām var būt ierobežota piekļuve algotam darbam, kura veikšanai nav piešķirta uzturēšanās atļauja saskaņā ar nosacījumiem, ko paredz valsts tiesību akti uz periodu, kurš nepārsniedz 12 mēnešus.

Dalībvalstis saskaņā ar valsts tiesību aktiem var lemt par nosacījumiem, saskaņā ar kuriem 14. panta 2. punkta b) vai c) apakšpunktā minētajām personām ir nodarbinātības vai pašnodarbinātības iespējas.

3. Tiklīdz pastāvīgā iedzīvotāja ģimenes locekļi ir saņēmuši 19. pantā minēto uzturēšanās atļauju, viņiem šajā dalībvalstī ir tiesības, kas minētas Direktīvas 2003/86/EK 14. pantā.

22. pants

Uzturēšanās atļaujas atsaukšana un atpakaļuzņemšanas pienākums

1. Kamēr trešās valsts pilsonis nav saņēmis pastāvīgā iedzīvotāja statusu, otrā dalībvalsts var nolemt atsaukt uzturēšanās atļauju vai atteikties to atjaunot un likt attiecīgajai personai un tās ģimenes locekļiem saskaņā ar valsts tiesību aktos paredzētajām procedūrām, ieskaitot izraidīšanas procedūras, atstāt tās teritoriju šādos gadījumos:

a) pamatojoties uz sabiedriskās kārtības vai sabiedrības drošības apsvērumiem, kā noteikts 17. pantā,

b) ja vairs netiek izpildīti 14., 15. un 16. pantā paredzētie nosacījumi;

c) ja trešās valsts pilsonis likumīgi nedzīvo attiecīgajā dalībvalstī.

2. Ja otrā dalībvalsts pieņem vienu no 1. punktā minētajiem pasākumiem, pirmā dalībvalsts nekavējoties bez formalitātēm uzņem atpakaļ pastāvīgo iedzīvotāju un viņa ģimenes locekļus. Otrā dalībvalsts paziņo pirmajai dalībvalstij par savu lēmumu.

3. Kamēr trešās valsts pilsonis nav saņēmis pastāvīgā iedzīvotāja statusu un neskarot atpakaļuzņemšanas pienākumu, kas minēts 2. punktā, otrā dalībvalsts var pieņemt lēmumu izraidīt trešās valsts pilsoni no Savienības teritorijas saskaņā ar 12. pantā minētajām garantijām, pamatojoties uz nopietniem sabiedriskās kārtības vai sabiedrības drošības apsvērumiem.

Šādos gadījumos, pieņemot minēto lēmumu, otrā dalībvalsts konsultējas ar pirmo dalībvalsti.

▼B

Ja otrā dalībvalsts pieņem lēmumu izraidīt attiecīgo trešās valsts pilsoni, tā veic visus vajadzīgos pasākumus, lai to efektīvi īstenotu. Šādos gadījumos otrā dalībvalsts sniedz pirmajai dalībvalstij pienācīgu informāciju par izraidīšanas lēmuma īstenošanu.

▼M1

3.a Šā panta 3. punktu nepiemēro trešo valstu pilsoņiem, kuru pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļaujā, ko izsniegusi pirmā dalībvalsts, iekļauta šīs direktīvas 8. panta 4. punktā minētā piezīme, ja vien pa to laiku starptautiskā aizsardzība nav atcelta vai persona atbilst kādai no tām kategorijām, kas norādītas Direktīvas 2004/83/EK 21. panta 2. punktā.

Šis punkts neskar Direktīvas 2004/83/EK 21. panta 1. punktu.

▼B

4. Izraidīšanas lēmumam var nepiemērot pastāvīgu uzturēšanās aizliegumu gadījumos, kas minēti 1. punkta b) un c) apakšpunktā.

5. Atpakaļuzņemšanas pienākums, kas minēts 2. punktā, neskar iespēju pastāvīgajam iedzīvotājam un viņa ģimenes locekļiem pārcelties uz trešo dalībvalsti.

23. pants

Pastāvīgā iedzīvotāja statusa iegūšana otrajā dalībvalstī

1. Saņemot pieteikumu, otrā dalībvalsts piešķir pastāvīgajiem iedzīvotājiem 7. pantā paredzēto statusu saskaņā ar 3., 4., 5. un 6. panta noteikumiem. Otrā dalībvalsts par savu lēmumu paziņo pirmajai dalībvalstij.

2. Procedūra, kas noteikta 7. pantā, attiecas uz pieteikuma iesniegšanu un izskatīšanu par pastāvīgā iedzīvotāja statusu otrajā dalībvalstī. Lēmuma 8. pants attiecas uz uzturēšanās atļaujas izsniegšanu. Ja pieteikums ir noraidīts, piemēro 10. pantā paredzētās procesuālās garantijas.

IV NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

24. pants

Ziņojums un pārskatīšanas klauzulu

Regulāri, pirmo reizi ne vēlāk kā 2011. gada 23. janvārī, Komisija ziņo Eiropas Parlamentam un Padomei par šīs direktīvas piemērošanu dalībvalstīs, un ierosina grozījumus, kurus uzskata par nepieciešamiem. Minētos priekšlikumus grozījumiem iesniedz prioritātes secībā attiecībā uz 4., 5., 9. un 11. pantu un III nodaļu.

▼B

25. pants

Kontaktpunkti

▼M1

Dalībvalstis ieceļ kontaktpunktus, kas būs atbildīgi par 8., 12., 19., 19. a, 22. un 23. pantā minētās informācijas un dokumentācijas saņemšanu un nosūtīšanu.

▼B

Dalībvalstis nodrošina pienācīgu sadarbību pirmajā daļā minētās informācijas un dokumentācijas apmaiņā.

26. pants

Transponēšana

▼M2

Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai vēlākais līdz 2006. gada 23. janvārim izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu 4. panta 2. punkta trešās daļas un 3.a punkta prasības, līdz 2026. gada 12. jūnijam. Dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu minēto noteikumu tekstu.

▼B

Kad dalībvalstis pieņem šos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarāmas šādas atsauces.

27. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā dienā, kad to publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

28. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu.